

[Kjer Rasmussen.]

eller andet tidspunkt kunne få en sådan debat herinde på grundlag af et forslag derom.

Hanne Reintoft: Sidste vinter havde vi stor arbejdsløshed, og ulykkeligvis kan vi vente, at billedet måske oven i købet bliver forværret i den vinter, der kommer nu. De arbejdsledige sidste vinter fik klart at føle, at nugældende arbejdsløshedslovgivning ikke slog til. Ganske vist omtaler arbejdsministeren den stadig som verdens mest kulante arbejdsløshedslovgivning — jeg kan ikke glemme det udtryk — og tillader sig at kalde problemer, der er store for de mennesker, som rammes, for „mindre lødige“. Hvis man har nogle af de familier, der er underkastet denne kulante lovgivning, tæt inde på livet, ved man, hvor svært det er at klare de daglige problemer. Arbejdsministeren skulle engang prøve at beskæftige sig med at lægge budget for sådan en familie, så ville lidt af det kulante måske gå af.

Der trækkes skat af arbejdsløshedsunderstøttelse. En tvivlsom beslutning, hvorom der også har hersket usikkerhed ved vore domstole, idet murerne i Århus ved retten kunne få dom for, at det ikke var en lovlig fremgangsmåde, medens landsretten gik arbejderne imod og sagde god for denne skatteinddrivning af understøttelserne. Det havde jo også været mærkeligt, om vore domstole pludselig skulle fornægte deres karakter. Der rejser sig derfor det rimelige krav fra landets arbejdspladser og fra den fremskridtsvenlige del af fagbevægelsen, at man for det første må have dækning for det, kildeskatten nu fra januar tager i understøttelsen, således at restunderstøttelsen efter skattefradraget mindst har samme købekraft, som de maksimale satser har i dag.

For det andet rejser der sig med stigende kraft fra vide kredse i fagbevægelsen det krav, som jeg allerede flere gange før har stillet, nemlig 100 pct.s dækning for tab af

indtægt ved arbejdsløshed, og ved 100 pct.s dækning forstår jeg — som jeg også har understreget før — 100 pct. af gennemsnitslønnen i den enkelte branche, idet man ikke kan tage gennemsnitslønnen i store og meget forskelligartede områder som f. eks. hele arbejdsmandsområdet.

Til støtte for dette krav kan jeg bl. a. henvise til udtalelser fra repræsentantskabet for Byggefagenes Samvirke, repræsenterende 25.000 bygningsarbejdere, den 3. november d.å., udtalelsen fra Jord- og Betonarbejdernes Fagforening den 26. oktober og fra Sømandsforbundets generalforsamling den 3. november. Endvidere kan der henvises til den henvendelse til folketingets partier, som en lang række fagforeninger, i alt repræsenterende 150.000 arbejdere, rettede den 8. oktober. Der er altså et stærkt ønske fra arbejderside om at få gennemført disse krav, da man ved, at det er en simpel nødvendighed for medlemmerne.

Nu har vi altså to forslag om visse forbedringer til behandling her i dag. Man må udtrykkeligt sige: visse forbedringer, da de ikke imødekommer de rimelige og underbyggede krav, der er fra arbejderside om fuld kompensation for løntab, når man ikke kan få det arbejde, som et anstændigt samfund har pligt til at sikre sine medlemmer, og denne regering har jo i hvert tilfælde på ingen måde evnet at sikre denne ret.

Med hensyn til understøttelsessatserne er socialdemokratiets lovforslag vel det mest jordnære, men man kan få en vis fornemmelse af, at det udelukkende er et forslag beregnet på, at man ved, man er i mindretal. Som allerede anført både her og i dagspressen forhandler LO ud fra den gamle og meget uheldige 80 pct.s grænse i Wechselmann-udvalget, hvilket tilsyneladende ikke har haft indflydelse på socialdemokratiets forslag. Det er LO i en forhandlingssituation, men jeg vil gerne spørge socialdemokratiets ordfører direkte, om det socialdemokratiske forslag om en 90 pct.s grænse er kædet sammen med opfattelsen i LOs for-